

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзп 156/10
23.03.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића и Љубице Кнежевић-Томашев, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног Х.Ћ., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву браниоца осуђеног, адв. К.Ј. за испитивање законитости правноснажних пресуда Окружног суда у Новом Саду К.бр.219/08 од 26.11.2008. године и Врховног суда Србије Кж I бр.640/09 од 22.04.2009. године, у седници већа одржаној 23.03.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев браниоца осуђеног Х.Ћ. за испитивање законитости правноснажних пресуда Окружног суда у Новом Саду К.бр.219/08 од 26.11.2008. године и Врховног суда Србије Кж I бр.640/09 од 22.04.2009. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Новом Саду К.бр.219/08 од 26.11.2008. године Х.Ћ. оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године.

Одлучујући о жалби браниоца, Врховни суд Србије је пресудом Кж I бр.640/09 од 22.04.2009. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

-

Против наведених правноснажних пресуда бранилац осуђеног, адв. К.Ј., поднео је захтев за испитивање њихове законитости, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП и због тога што је осуђеном противно његовом захтеву ускраћено да на главном претресу односно у кривичном поступку употребљава свој језик (члан 9. ЗКП), са предлогом да се обе пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктр.I бр.4121/09 од 24.11.2009. године поднео је одговор да је захтев за испитивање законитости правноснажних пресуда неоснован, те да га треба одбити.

Врховни касациони суд је, пошто је поступљено у смислу члана 431. став 4. и 5. ЗКП, одржао седницу већа, на коју је приступила тумач за мађарски језик Ж.С., док седници нису присуствовали уредно обавештени осуђени Х.Ћ. и бранилац адв. К.Ј..

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама чије се испитивање законитости захтева, па је по оцени навода у захтеву и одговора Републичког јавног тужиоца датог у наведеном писменом поднеску, нашао:

Захтев је неоснован.

Бранилац осуђеног у захтеву наводи да је првостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, јер је пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама тог законика не може заснивати. Према захтеву, одлучна чињеница везана за алкохолисаност осуђеног утврђена је на основу анализе крви на садржај алкохола која је извршена супротно одредбама Правилника о условима које морају да испуњавају здравствене организације и органи унутрашњих послова који врше анализу крви и урина или анализу крви, ради утврђивања алкохолисаности возача и других учесника у саобраћају и поступак за узимање и транспортовање крви или крви и урина. Како је тим Правилником прописано да се, приликом узимања крви, врши клинички преглед и саставља образац од стране лекара, који мора бити присутан узимању узорка, што у овом случају није учињено и како од узимања до достављања крви на анализу не сме протећи више од 24 часа и анализа се мора извршити најкасније у року од 24 часа од момента пријема, што је у овом случају драстично прекршено, то се, према захтеву, анализа крви осуђеног не може сматрати доказом прибављеним на законом прописан начин.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим, јер из извештаја о експертизи алкохола Института за судску медицину у Новом Саду произилази да се саобраћајна незгода догодила

-

часова, да су узорци крви од осуђеног узети истог дана у 21,38 часова, те да је након анализе узетих узорака утврђено да је код осуђеног констатовано присуство алкохола и то 2,139 грама/кг. При томе, у извештају је јасно наглашено да су узорци анализирани методом гасне хроматографије и да протекло време од пријема узорака до анализе не утиче на вредност резултата.

Евентуални пропусти везани за обављање клиничког прегледа, присуство лекара и време достављања узорака, на које бранилац указује у захтеву, не чине анализу крви доказом на коме се не може заснивати пресуда, у смислу одредбе члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП.

Наиме, према одредби члана 18. став 2. ЗКП, судске одлуке се не могу заснивати на доказима који су, сами по себи или према начину прибављања, у супротности са одредбама тог Законика, другог закона, Устава или међународног права, а поменути Правилник о условима које морају да испуњавају здравствене организације и органи унутрашњих послова који врше анализу крви и поступак узимања и транспортовања крви, представља подзаконски акт и као такав, није обухваћен одредбом члана 18. став 2. ЗКП.

Захтев браниоца осуђеног неоснован је и у делу у коме указује да је осуђеном, противно његовом захтеву, ускраћено да на главном претресу, односно у кривичном поступку употребљава свој језик (члан 9. ЗКП).

Према одредби члана 10. Устава Републике Србије у Републици Србији у службеној употреби је српски језик, а службена употреба других језика уређује се законом, на основу Устава. Према одредби члана 1. став 3. Закона о службеној употреби језика и писама, на подручјима Републике Србије на којима живе припадници народности, у службеној употреби су истовремено са српским језиком и језици народности, на начин утврђен тим законом, а чланом 12. став 1. истог закона одређено је да се првостепени управни, кривични, парнични или други поступак у коме се решава о правима и дужности грађана, воде на српском језику, с тим да се ови поступци, у смислу става 2. тог члана, могу водити и на језику народности који је у службеној употреби у органу који води поступак.

Статут Града Новог Сада у члану 6. предвиђа да је у граду у службеној употреби српски језик, а да су, у складу са законом и посебном одлуком Скупштине Града Новог Сада, у службеној употреби и мађарски, словачки и русински језик.

Поменутом одредбом члана 12. став 2. Закона о службеној употреби језика и писма, дакле, одређено је да поступак из става 1. тог члана може да се води и на језику народности који је у службеној употреби, што значи да ова одредба не налаже обавезну употребу језика народности.

-

Према ставу 4. члана 12. истог Закона, када у поступку учествује једна странка – припадник народности, поступак се, на њен захтев, води на језику народности који је у службеној употреби у органу који води поступак. Међутим, у конкретном случају, поред осуђеног Х.Ђ., учествовао је и државни орган – јавни тужилац, па у случају евентуалног одустанка јавног тужиоца од даљег кривичног гоњења, оштећени би имали право, сходно одредби члана 61. став 2. ЗКП, да преузму односно наставе гоњење. У овом случају то би били оштећени М.П. и његов брат Р., синови сада пок. Д.П..

Према одредби члана 12. став 5. Закона о службеној употреби језика и писма, када у поступку учествује више странака чији језици нису исти, што је и овде случај, поступак се води на једном од језика који су у службеној употреби у органу који води поступак о коме се странке споразумеју, а према ставу 6. истог члана, ако се странке не споразумеју о томе на ком ће се језику водити поступак, а таквог споразума овде није било, језик поступка одређује орган који води поступак.

Одређујући српски језик као језик на коме ће се водити поступак, првостепени суд је поступио у свему у складу са свим напред цитираним одредбама, а те одредбе нису повређене ни од стране Врховног суда Србије који је решењем Кр.бр.667/07 од 12.09.2007. године одбио предлог за делегацију месне надлежности, сматрајући да поступак треба спровести на српском језику уз учешће тумача и превођење писаног материјала и исказа на мађарски језик.

Из списка овог предмета се утврђује да је првостепени суд током поступка поступао у свему у складу са одредбом члана 14. став 2. Закона о службеној употреби језика и писма и одредбом члана 9. став 2. ЗКП, с обзиром да је приликом сваке радње суда у којој је био присутан осуђени, било обезбеђено усмено превођење од стране тумача за мађарски језик и сав писани доказни материјал у списима преведен је на мађарски језик.

Према томе, судови у редовном поступку ни на који начин нису учинили повреду закона на штету осуђеног из члана 430. став 1. тачка 2. у вези члана 9. ЗКП, на коју се неосновано указује у захтеву браниоца, имајући при томе у виду да је одредбом члана 430. тачка 2. ЗКП, прописано да се захтев за испитивање законитости правноснажне пресуде може поднети, поред осталог и због тога што је окривљеном, противно његовом захтеву, ускраћено да на главном претресу употребљава свој језик, а што у овом конкретном случају није учињено.

~

Оценивши из изнетих разлога, захтев браниоца у целини неоснованим, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 32. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" број 116 од 22.12.2008. године) и одредаба члана 432. и члана 424. ЗКП, а у вези члана 146. став 1. Закона о

-

изменама и допунама Законика о кривичном поступку ("Службени гласник РС" број 72 од 03.09.2009. године), одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Председник већа-судија

Драгана Вуксановић, с.р.

Невенка Важић, с.р.